

ION BUZDUGAN

**MIRESME
DIN STEPĂ**

POEZII

ION BUZDUGAN

MIRESME DIN STEPĂ

POEZII

Omagiu al **Academiei Bârlădene**
adus unuia dintre cei dintâi membri ai ei,
poetul **Ion Buzdugan** (1887-1967), erou
al Unirii Basarabiei cu Patria Mamă (27
martie 1918), secretar al Sfatului Țării.

ISBN 978-606-573-163-9

<https://biblioteca-digitala.ro>

ION BUZDUGAN

MIRESME DIN STEPĂ

POEZII

Ediția a doua

*Cu o prefață și o prezentare de
N. IORGA*

Ediție îngrijită
de
C. D. ZELETIN

Editura Sfera, Bârlad, 2011



Tânărul poet *Ion Buzdugan*,
în anii în care frecventa abia întemeiata
Academie Bârlădeană.

ÎNSEMNARE ASUPRA EDIȚIEI

1. Apariția ediției a doua a *Miresmelor din stepă* de Ion Buzdugan este răspunsul tardiv la dorința testamentară a poetului, exprimată în scris lui C.D. Zeletin în ziua de 16 septembrie 1956, la București, solicitându-i ca la retipărirea *Miresmelor din stepă* să atașeze *Prefața* scrisă de Nicolae Iorga, text care, datorită unor împrejurări nefirești, a fost sustras la tipărirea cărții. În acei ani foarte grei, poetul proscris a avut o mare tărie morală și nu și-a pierdut speranța în revenirea unor vremuri mai bune, când în România i se vor retipări cărțile. Faptul de a nu se fi plasat în șirul deznădăjduiților îl arată pe erou, îi arată credința neabătută în destinul fast al neamului

său. Nădăjduim că revenirea în conștiința publică a poetului să compenseze într-o oarecare măsură nedreapta uitare ce s-a așternut peste numele său atât în stânga cât și în dreapta Prutului...

2. Volumul *Miresme din stepă* a apărut în anul 1922, în Editura Casei Școalelor, București, și a fost premiat, la apariție, de către Societatea Scriitorilor Români (S.S.R.).

3. Din exigențe editoriale, am renunțat la *Balada ciobanului*, prima poezie din ciclul *Cântece păstorești*.

4. Poezia lui Ion Buzdugan trebuie raportată la epoca în care a trăit poetul, înțelesă prin hiatus-ul dintre anii 1812 și 1918, și nu la România acelei perioade și mai ales la vremurile noastre, atât de amestecate și în derută a valorilor estetice, morale și

naționale... Cititorul trebuie mai curând să-și îndrepte auzul spre acel sunet genuin al unei vorbiri apăsate, cum o numea în treacăt G. Călinescu, sunet pe care-l găsea simpatic, asemeni sonului limbii franceze a canadianului ascultat de un francez.

5. *Academia Bârlădeană* intenționează ca până în anul 2015, anul aniversării unui secol de la înființare, să editeze în două sau trei volume de *Scrieri*, opera lirică a lui *Ion Buzdugan*. Volumul I ar urma să cuprindă poezia, adică volumele *Miresme de stepă* (1922), *Țara mea* (1928), *Păstori de timpuri* (1937), *Metanii de la luceferi* (1942), *Podgorii de aramă* (inedit) și *Inedite*, iar volumele 2, eventual 3, ar urma să fie consacrate traducerilor din poezia rusă: A.S. Pușkin, Taras Șevcenco, Alexandr Blok, Serghei Esenin, C.D. Balmont, Valerii Briusov, Ivan Bunin, Andrei Belâi etc., în aceeași îngrijire,

Ion Buzdugan fiind unul din cei mai redevabili tălmăcitori din limba rusă. Seria în două sau trei volume s-ar deschide cu o amplă *Cronologie* și se va închide cu un mănunchi de facsimile și fotografii inedite.

C. D. Z.

PREFAȚĂ

Cartea D-tale, dragă d-le Buzdugan, aduce o mireasmă, uneori tare, câte odată foarte dulce, de poezie nouă, culeasă pe câmpii, unde orașele nu și-au lăsat acele petece de tipărituri și picioare de pui fript, care se numesc literatură modernă.

Îmi amintesc de ostașul basarabean, răsărit deodată în casa mea, pentru a mă întreba câte drumuri duc la cartea neamului nostru. Așa de repede a eșit din ele un om capabil de a îmbogăți scrisul nostru.

Într-un ceas bun fie-ți venirea între aceia cari, cunoscând tot ce a dat sufletul nostru național până acum, au datoria de a-i adăugi tot ce poate da, în vremea lor,

pământul care i-a născut și tălmăcirea pe care ei înșii sunt în stare a o da acestui glas imens și vag al naturei mute și al mulțimilor ce vuesc.

Căci, măcar, azi, aceasta e poezia.

N. Iorga

În 1920.

*

Încredințez această prefață la volumul „Miresme din stepă” (scrisă de N. Iorga) tânărului și distinsului meu prieten și confrate întru mânăuirea cuvântului românesc, Dada Dimoftache, pentru a o păstra și a o atașa la reeditarea volumului „Miresme din stepă”.*

Cu toată dragostea și prețuirea,

Ion Buzdugan

16 sept. 1956, București

* C.D. Zeletin

Prefața la volumul de poezii:

"MIREȘME DIN STEPĂ "

Cartea d-tale, dragă D-le Buzdugan, aduce o mireasmă, unecri tare, oite cdată fearte dulce, de pcezie nouă, culceasă pe oîmpii, unde cragele nu și-au lăsat acele petece de tipărituri, și picicare de pui tript, care se numesc literatură modernă.-

Imi amintesc de estagul basarabean răsărit decdată în casa mea, pentru a mă întreba oite drumuri duc la cartea neamului nostru. Așa de repede a egit din ele un cas capabil de a îmboța scrișul nos-tru.-

Intr-un ceas bun fie-ți venirea între aceia cari, cuncoșind tot ce a dat sufletul nostru național pînă acum, au da-terea de a-i adăuși tot ce poate da, în vremea lor, pămîntul care i-a născut și tălmăcirea pe care ei înșii sînt în stare a o da acestui glas imens și vag al natu-rei mute și al multimilor ce vese.-

Oîoi, măcar azi, aceasta e pcezia.-

N. IORGA

În 1920.

Incredintez aceasta prefata la volumul "Miresme din Stepa" (scrisa de N. Iorga) tanarului si distinsului meu prieten si confrate intru manusirea curvantului romanesc - Dada Dimofte - pentru a o publica si a o atana la reeditarea volumului "Miresme din Stepa" cu toate drepturile si prietenesc

16 Sept. 1956, Bucuresti Ion Buzdugan

UN POET BASARABEAN*

Aș dori să pot reproduce aci
întreaga înălțătoare poezie închinată
Acelui...

*Care veșnicului haos
I-a dat lumina dimineții
Și lumilor din vechi repaos
Le-a hărăzit mișcarea vieții,*

prin care tânărul poet basarabean, Ion Buzdugan, începe volumul său *Miresme din stepă*, tipărit de Casa Școalelor. Este în această bucată, cu un larg avânt de credință religioasă și filozofică, tot ce deosebește poezia în cel mai nobil înțeles

* Revista *Ramuri*, Craiova, nr. 48, 1922.

al ei și totodată o tehnică modernă, care în alegerea rimei nu se dă în lături înaintea dificultăților, ci le înfruntă și le rezolvă. Și este ceea ce spuneam acum doi ani într-o prefață la manuscrisul acestei opere, prefață pe care au mâncat-o birourile „Casei Școalelor”: o noutate de senzație, o frescheță de expresie, o tinerețe de grai, care fixează D-lui Ion Buzdugan un loc cu totul deosebit între poeții care cred că nu se poate scrie fără a face pe nebunul.

Scriitorul basarabean, dintr-o „stepă”, care nu e tocmai stepă, iubește adânc pământul nașterii sale și-l cunoaște în toate tainele lui, de la câmpiile cu „sulcină, cimbru și năvalnic” până la fântânele Bugeacului, semănând în potrivita comparație cu „cocoștârcul

bătrân înfipt într-un picior”, până la „apele verzi de ierbi în valuri de vâltori” din același șleah al drumurilor de crânguri, în care „plâng privighetorile și suspină mierlele”, la câmpii în care „tăcerea vine-n pași de lupi bătrâni”. *Prisaca nopții* e o singură* comparație, absolut inedită, de o strălucită bogăție în consecvența ei desfășurare.

O întreagă serie de duiioase imnuri vădesc o profundă iubire de țară, de țara cea mică și de țara cea mare. Dar meritul acestei poezii nu se oprește aici: o filozofie panteistă, de sete a confundării cu natura, se desface din priveliștea acestor lumi iubite și astfel scriitorul ar dori, cum spune în largi versuri de armonie:

* singulară (n.ed.)

*Să mă renasc un fir de iarbă sau o floare
Și să mă legăn lin subț vântul verii cald.*

Cine vrea să cunoască din Basarabia realitatea frumuseților ei felurite și să vadă ce se poate desface ca poezie din fireasca iubire către dânsa, cine vrea să-și dea seama de ce poate da amestecul adânc între tradiția sănătoasă a literaturii noastre mai vechi și între sufletul de spontanee trezire la manifestări literare al unui om pe care viața în centrele mari nu l-a obosit și nu l-a pervertit, să ia în mână această carte, de o particulară sugestie.

Nu-i va părea rău. Sunt frumuseți noi, care se adaugă limbii românești.

Astfel în această splendidă pomenire a celor căzuți pentru Patrie:

*Prea Sfinte Dumnezeu, Tu cel fără
de moarte,
Pre cei morți odihnește-i în loc fără
suspine,
Pre cei căzuți în lupte, pe largi
câmpii străine,
Pre cei pierduți în mare, de țara lor
departe,
Pre cei jertfiți pe-altarul măririi pentru țară,

Pre cei bătuți în cuie și ferecați în lanțuri
Pre cei căzuți în foame și sete la hotară,
Pre cei de vii, cu zile înmormântați
în șanțuri,
Pre cei fără de cruci și fără de morminte,
La sânul Tău alină-i, Cerescule Părinte!*

N. IORGA

ZIDITORULUI

Tu, Care veșnicului haos
I-ai dat lumina dimineții
Și Lumilor din vechi repaos
Le-ai hărăzit mișcarea vieții,

Tu, Care m-ai zidit pe lume
Dup-al Tău chip și-asemănare:
Cu trup din trupul albei hume
Și suflet din senin și soare;

Tu, Care mi-ai sădit avântul
În suflet, spre Nemărginire:
Dezleagă-mi, Tainice, Cuvântul,
Să-ți cânt eterna Nemurire!...

Mi-ai dat Tu inimii să guste
Din cupa zărilor de aur
Beția nopților auguste,
Încununate-n veci cu laur;

Mi-ai dat și sufletul să beie,
În cramele singurătății,
Spumosul vin de curcubeie,
Stors din ciorchinii dimineții...

Dar zorii când mijiau să rupă
Tăria nopții și-a tăcerii,
Mi-ai dat să beau din neagra cupă
Otrava dulce a Durerii...

De-atunci prin vremi făptura-mi duce
Povara păcătoasei tine,
Și sângerând mereu sub cruce
Îmi sui calvarul către Tine!...

De biciul Tău de foc și grindeni
Făptura nu mi-o pot ascunde:
Căci pururea și pretutindeni
Neîmblânzitu-Ți ochi pătrunde!...

Târând vremelnicia humii
Și străbătând spinoasa-Ți cale:
Mi-ai dat s-aud suspinul Lumii
Și toată pământearca jale.

Mi-ai dat urechilor s-audă,
Cum geme-n piept de stânci izvorul,
Și patima cum geme crudă,
Când clocotește-n inimi dorul!...

Mi-ai dat s-aud ritmat cum bate
Ca mare-n țărnișă al vieții zbucium,
Și doine triste, necântate,
Cum plâng în tânguiri de bucium!...

Cum se urzesc a' vremii arii
De jale și de veselie,
Și-n codru cum vuiesc stejarii,
Când freamătă a vijelie...

În noaptea plină de misteruri
Ascult în pace cum se cerne
Cu psalmodiile din ceruri
Cântarea sferelor eterne...

Și deslușesc în miez de noapte
Gândirea liniștii adâncă,
Fiorul tainicilor șoapte
Și visul șoimilor din stâncă...

În tot ce-aud și-n tot ce n-aud,
În tot ce-a fost, va fi și este:
Pre Tine, Doamne, eu te laud
În cântul strofelor aceste!

Tu drept comori mi-ai dat povestea
Și drept toiag mi-ai dat Cuvântul:
Și imnul meu, purtându-Ți vestea,
Slăvind va ocoli Pământul!...

Tu-aprinzi pe bolțile-nstelate
Lumina candelor pale;
Eu peste tot și peste toate,
Văd urmele Ființei Tale.

În brazda negrelor ogoare,
Pe lanul auriu de pâne:
Văd rodnicia-Ți creatoare
Și dărnicia Ta, Stăpâne!

În tot ce suferă și luptă,
În om, în fluture, în floare:
Eu văd un strop de viață ruptă
Din Viața Ta nemuritoare!

Și-n tot ce mișcă Universul
Cu lumile din crugul Vremii:
Vibrează Cugetu-Ți, ca versul,
În ritmul strofelor Poemii!...

Fii binecuvântat, Părinte,
Stăpân pe-a lumii-mpărăție;
O, lasă-mi inima să-ți cânte
Mărirea Ta, mărire Ție!...

Iar în preziua mântuirii,
Să mă împărtășești cu Tine:
O, Tu, izvor al Nemuririi,
Lumina veșnicei Lumine!...

ÎN STEPĂ

FLORI DIN STEPĂ

Voi, miresmate flori albastre,
Ce răsăriți sfios în cale
Din sânul câmpurilor noastre,
Copii hrăniți cu chin și jale...

Copii orfani, copii sălbatici,
Voi creșteți, creșteți în buistru:
Sub codrii deși și singuratici
În țara dintre Prut și Nistru...

Cu căprioarele și cerbii,
Acolo-n bălării de stepe,
Vorbiți mereu prin șoapta ierbii,
Dar cine limba vă pricepe?...

Căci vrajba voastră-ndurerată
Să pierde-n vijelia vieții.
Ca valu-n marea volburată,
Ca fumul în albastrul ceții...

Dar astăzi, florilor sihastre,
Sulcină, cimbru și năvalnic:
A' voastre-s largurile-albastre,
Al vostru e tot câmpul falnic!

*

Pe verzile câmpii și dealuri,
Sub ploaia razelor de soare:
Săltați în legănări de valuri,
Voi, florilor mirositoare!

Din rouă-ncingeți curcubeie
În zori de purpuri sclipitoare,
În ochii voștri se scânteie
Mărgele de mărgăritare...

Sub gene, lacrimi de rubine
Lăsați să picure-n șiraguri,
Să vie roiuri de albine,
Să vă adune mierea-n faguri...

Și tot ce-i viu – o sărutare
Să vă aducă, dimineața;
Din proaspătul nectar de floare,
Să-și îndulceasc-o clipă viața!...

ÎN BUGEAG

Privește-n lung și-n lat pământul:
Covoare verzi de stepe;
Neastâmpărat se plimbă vântul,
Prin câmpul din Bugeag;
O, cine jalea ți-o pricepe,
Drumețele pribeag?...

Tot câmp și câmp, cât prinzi cu ochii!
Iar colo peste râpe,
Ca uriașe negre drochii,
Stau morile de vânt
Cu zdrențuitele aripe,
Lăsate la pământ...

Sub zările nemărginite
Se-nalță cumpeni de fântâni
Pe lângă drumuri părăsite,
Dând semn la călător
Și parcă-s cocostârci bătrâni,
Înfipți într-un picior...

Privește-n lung și-n lat Bugeagul!
Ca largul lui îmi este
Sub cer și sufletul, pribeagul...
O, cine v-a-nțelege dorul
Și jalnica poveste,
Ce-o poartă călătorul?!

O, STEPA MEA!

Și cât privești în jur și-n larg cât vezi sub zare
Curg ape verzi de ierbi în valuri cu vâltori;
Privește în amurg sau vei privi în zori;
Același ocean, etern în frământare!...

Pe ierburi scânteind s-aprind mărgăritare
Și curcubeie ard în roua de pe flori,
Abia din când în când un stol fugar de nori
Și-abate rătăcind o umbră călătoare...

O, stepă, stepa mea cu valuri de smarald,
Sub bolta de azur nemărginită mare,
Ah, lasă-mă-n balsam tot sufletul să-mi scald,

Să mă scufund pe veci în tainica-ți vârtoare,
Să mă renasc un fir de iarbă sau o floare,
Și să mă legăn lin sub vântul verii cald!

NOAPTEA ÎN STEPĂ

Noaptea hergheliile
Pasc pe-ntinsul stepelor,
Și tresar câmpiile
La nechezul iepelor.

Dinții armăsarilor
Rup din carnea ierbelor,
Zumzetul țânțarilor
Moare-n torsul gerbelor.

Privighează stelele
Poleind fânețele,
Iar prin ierburi lelele
Joacă hostropețele...

Sar pe coama iepelor,
Coamele-mpletindu-le
Și de-a lungul stepelor
Călăresc, gonindu-le...

Trandafirii zorilor
Luminează culmile,
Fluierul păstorilor
Își îmbie turmile...

Cântecul tilincilor
Sfarmă depărtările,
Iar ecoul stâncilor
Înfioară zărilor...

Plâng privighetorile
Și suspină mierlele,
Iar pe câmpuri florile
Își revarsă perlele...

PĂSTORII

Câmpia ațâpî în legănări de șoapte...
Tăcerea, izvorând din neguri de fântâni,
Se furișează-ncet cu pași de lupi bătrâni,
Foșnind peste câmpii prin ierburile coapte...

Iar turmele de oi în ugere duc lapte
Din câmp grăbind la muls în strunga
de la stâni...

De pază-n jurul lor stau veghetorii câni,
Ce latră speriat din când în când în noapte...

S-aprinde focu-n zări și luminează dealul...
Ciobanii stau la foc, străjuitori de creste...
O doină plânge trist ce-a fost și nu mai este...

Cu vremea toate trec și anii trec ca valul...
Ci numai voi, Păstori, o lume din poveste,
Voi singuri ați rămas cu Doina și Cavalul!...

NOAPTEA ÎN BUGEAG

Și-a lăsat amurgul trist catapiteasma
Purpuriu-albastră, de mătasă fină,
Câmpul își revarsă, tămâind mireasma
De fânețe coapte, cimbru și sulfină.

Liniște și pace peste tot se cerne,
Picurând din cupa zării de-alabastru,
Peste văi și dealuri noaptea își așterne
Șalul de-ntuneric și de cer albastru...

Herghelii pasc noaptea, sforăind pe stepe
Și nechează dornic armăsari din zare:
Clinchete-argintii de nechezat de iepe
La chemarea lor răspund din depărtare,
Și câmpia-ntreagă de fior tresare...

*

larba se aprinde sub scânteii de rouă
Și sclipesc în noapte licurici albaștri,
Iar din cer cu stele căzătoare plouă
Peste-mpărăția de păstori sihaștri...

Stepa își îmbracă magica ei haină,
Cu argint de lună și safiri cusută;
Fir cu fir de iarbă se șoptește-n taină,
Fluture cu floare dornic se sărută.

Orice vietate în belșug să scaldă,
Orice găză cântă, orice ram vibrează;
Căci, în sărutarea dornică și caldă,
Noaptea cu pământul să îmbrățișează.

*

Numai tu în taină străjuiești în noapte,
Suflet singuratic, visător de stele,
Și te tângui jalnic ierbelor în șoapte,
Ca vrăjit de-o zână, fermecat de lele...

Tu îți porți privirea tristă printre aștri
Și din cer îți pare că sclipesc sub gene
Doi luceferi galeși – ochii ei albaștri –
Și ca noaptea neagră: negrele-i sprâncene.

Toată noaptea tainic dorul îți aleargă
Pe aripi de visuri, colindând Bugeagul;
Pe întinsul stepei, pe câmpia largă,
Rătăcind te poartă dorul tău, pribeagul...

PRISACA NOPTII

Amurgul peste dealuri tăcerea își așterne
Și vuietul de sânge în zumzet de albine,
Iar roua înserării în lacrimi de rubine
Din slavă peste câmpuri încet-încet
se cerne...

Priviți la feeria apusului de soare,
Cum fulguie lumina și razele cum joacă:
E cerul câmp în floare și Noaptea e prisacă,
Iar stelele-s albine de aur, roitoare,
Ce se întorc din câmpuri, grăbite pân-la zori,
Cu mana sărutării miresmelor de flori...

De pază la prisacă pe nori stă Prisăcarul,
Bătrân cu barba albă și pletele cărunte,
E Veghetorul veșnic, brăzdat de griji pe frunte,
Ce-și priveghează Roiul, fiind ca furnicarul...

Stăpânu-și duce ochii în zări de luminișuri,
Privind la roiul harnic, scânteietor de muncă,
Albinele-i de aur cum vin în zbor din luncă
Pe căile lactee, dând zor la urdinișuri;
Luceafărul e matcă, stăpână și dădacă,
Ce-și cârmuiește roiul de stele în prisacă...

Privind la Roiul lumii Eternul Meșter Faur
Rămâne dus pe gânduri, apoi se-nseninează,
Văzând belșugul muncii și c-un custor rătează
Din stupii de-ntuneric un fagure de aur:
Priviți cum taie faguri, felii din luna plină,
Din care curge miere în lacrimi de lumină!

În noaptea asta plină de farmec și mister,
Din cuibul meu de iarbă, de cimbru și sulcină,
Privesc la furnicarul albinelor din cer
Și-aș vrea să fiu în lume o harnică albină,
Ce făurește pururi în noaptea ei opacă:
Stăpânului să-i dăruie, în veșnica-i Prisacă,
Prinosul meu de miere în faguri de lumină!

AȘ VREA SĂ FIU O STANĂ

Eu aș vrea să fiu o stană,
Piatră, care-n veci nu geme,
De pe-o culme diafană
Să privesc în zări, departe:
Până dincolo de Moarte,
Până dincolo de Vreme!...

Noaptea să privesc la stele,
Cari tremură pe lacuri,
Încrustând de foc mărgele,
Să privesc cum scapără
Stelele din tabără,
Pierind veacuri după veacuri...

Eu aș vrea să fiu o piatră,
Piatră albă de pe șesuri:
Să ascult în nopți cum latră
Țâncii câmpului la stele,
Iar pe trunchiul vieții mele
Ciripind un stol de presuri...

Eu aş vrea să fiu izvorul,
Care-n albia adâncă
Curge, legănându-şi dorul,
S-ascult ritmul cântului,
Inima Pământului,
Cum să zbate-n piept de stâncă.

Eu aş vrea să fiu o floare,
Cupă pentr-o viaţă nouă,
Cupă pentru stropi de soare;
Razele de curcubeie,
Sufletul din ea să-mi beie,
Ca un proaspăt strop de rouă!...

Eu aş vrea să fiu o Stană,
Piatră, care-n veci nu geme,
De pe-o culme diafană,
Să privesc în zări, departe:
Până dincolo de Vreme,
Până dincolo de Moarte!

SUB VRAJA TRECUTULUI

SUB VRAJA TRECUTULUI

În amurg, pe furiș mi-ai dat ochii,
Ochi de cer și-nflorit liliac:
Tu vâsleai, spintecând negrul lac,
Eu sorbeam crinii albelor rochii
Și doi ochi, două-adâncuri de lac...

În tăcerea-nserării divine
S-aprindeau ale nopții făclii,
Despicând de-ntuneric felii
Cu pumnale-aurii de lumină...
Și-aprinzând peste lacuri făclii...

Colo-n vale, la poalele creștii,
Dezmierdam sânul tău, ca un crin,
Și-mi părea orice foșnet de trestii
Un oftat, un regret, un suspin,
Îmi părea orice foșnet de trestii...

Azi nimic viața mea nu regretă,
Căci, vai, toate cu vremea se scurg!
Doar sub geana de zări violetă,
Aplecată pe vâsle-n amurg,
Văd ca-n vis alba ta siluetă.

Răscolind amintirile mele,
Ca-n adâncul nocturnului lac,
Încrustat cu rubine de stele,
Eu ascult singuratic și tac,
Susurând amintirile mele...
Eu le-ascult singuratic și tac...

ISPITA STELELOR

Când stelele-și aprind văpaia
Privirilor de astre,
Amurgu-și fâlfâie bătaia
Aripelor albastre...

Din noaptea de singurătate,
Urzind pe raze zborul,
Spre visul drag de libertate*
Mă ispitește dorul...

Mă poartă sufletu-n tăcere
Spre voi, eterne stele:
Căci foc din vasta radiere
Sunt gândurile mele!

* Modificare olografă a autorului. Versul
original: *Spre depărtările-nstelate* (C.D.Z.).

RÂNDUNICA

O, tu, ce ocolești pământuri
Și foarfeci zările cu zborul,
Tu, care porți în suflet dorul
Nemărginitelor avânturi...

O, tu, ce vii din cerul tainic,
S-aduci solia primăverii,
În lumea jalei și-a durerii,
Fii și nădejdei mele crainic!...

Oprește-ți, rândunică, zborul
La draga mea sub ferăstrucă
Și-n cântul tău de păsăruică,
Suspină-i plânsul meu și dorul...

În cânt să-i spui iubitei mele,
Că maci de foc ard pe coline,
Că toate cuiburile-s pline,
De cântece și rândunele...

Și numai cuibul meu sub soare,
Stă pustiit, stă în ruine,
Căci Rândunica nu-mi mai vine,
Zadarnic o aștept din zare!...

O, tu, ce vii din cerul tainic,
S-aduci solia mângâierii
În lumea jalei și-a durerii,
Fii și iubirii mele crainic!

Cu doru-mi pribegind în lume
Tu, rândunioară călătoare,
Avântă-ți zborul către soare,
Slăvind în cânturi al ei nume!

Și-n primăveri suspină-i, cântă-i,
Din depărtarea aurită:
Iubirea mea nețărnută,
Și numele binecuvântă-i!...

PE CALEA PORUMBEILOR

O, fermecătoare Zână, porumbiță dalbă,
Inima-mi din stropi de sânge ți-mpletește salbă;
Către zorii dimineții ți-ai luat tu zborul,
Fluturând din aripi albe, fluturi de ninsoare,
Visul pe sub nori te poartă și te-mbie dorul:
Calea ta e de lumină, de azur și soare!...
O, iubire preacurată, porumbiță dalbă,
Sufletu-mi din stropi de lacrimi ți-mpletește salbă!

Du-te-n stol cu porumbeii visurilor mele,
Du-te calea de lumină tainic sol la stele:
Dorul meu nestins deapururi pe sub nori te poarte!
Dar, când flutură naframa umbrele-nserării,
Tu pe căile albastre din cer, de departe,
Vino, porumbiță dalbă, la cuibul durerii;
Eu te-aștept în pragul porții dorurilor mele,
Eu te-aștept în pragul nopții, călător din stele...

Cuibul tău e cuib de visuri – sufletul din mine,
Hrana ta e hrană dulce – inima din mine,
Pâlpâind ca un grăunte, roșu, de jărat,ic,
Ea te-așteaptă, porumbițo, sol primăvărat,ic,
S-o sfâșii în ghiare roze – cină serii dulce,
Iar apoi în cuibul tainic, foamea potolindu-ți,
Lângă sânu-i, ca-ntr-un leagăn, tainic să se culce,
Toată noaptea, până-n ziuă, dorul legănându-ți!...

ICOANE VECHI

LA MÂNĂSTIRE

Jos, sub poalele de munte,
Cu păduri adânci pe creste:
Își înalță alba frunte
Mânăstirea Maicii-Preste.

Când privești din depărtare
La chiliile obscure:
Vechea mânăstire pare
O prisacă în pădure.

Dimineața toaca toacă
Maicile chemând la rugă:
Fierbe roiul în prisacă
Solia pleacă pe irugă.

Sara toaca iarăși sună,
Cheamă solii de la muncă:
Maicele grăbit s-adună,
Ca albinele din luncă.

Pe cărări amurgul vine
Peste văi și peste piscuri:
Cumpenele de fântâne
Ard sub zări, ca niște pliscuri...

Cheamă toaca la vecerne
Ucenicele tăcerii,
Pacea Domnului să cerne
Picurând din cupa serii...

Noaptea își coboară calmul
Armoniilor divine,
Corul întonează psalmul
Laudelor serafine:

*

«Pune gurii noastre lacăt,
Ca la poarta mănăstirii,
Calea vieții suie-n treacăt,
Lungă-i calea mântuirii.

Zăvorește-ne cuvântul
Și încuie-ne-n tăcere:
Să fim mute ca mormântul,
Îngropând orice durere.

Viața noastră-i trecătoare,
Lumea-i mlaștină temută,
Fericirea-i strigătoare,
Suferința este mută...

Lăudat să fie Cerul
Și-a tot creatorul soare:
Ochiul Lumii și clucerul
Porților mântuitoare.

Fie lăudat Pământul
Și Luceafărul de seară:
Candelă de aur sfântă
Pentru Pura Fecioară.

Lăudat să fie Domnul
Peste ceruri și abisuri,
Care ne păzește somnul
De fermecătoare visuri...

Lăudate prin unghere
Candele tremurătoare:
Ochi nestinși de privighere
Lângă paturi de fecioare...

Toată grija cea lumească,
S-o lăsăm în pragul zilei;
Noaptea să ne dăruiască
Binecuvântarea milei»...

*

Trec sfios de la vecerne
Ucenicele tăcerii,
Harul Domnului se cerne,
Picurând din cupa serii...

Cheamă clopotele-n plângeri
Oștile Dumnezeirii:
Să pogoare-n noapte îngerii,
Strajă sfântă-mănăstirii...

Și cum trec stingher în noapte,
Văd chiliile-adormite:
Umbra lor mi-ngână-n șoapte
Taina vieții chinuite...

*

Straja adormi la poartă...
Numai *tu* stai la fereastră:
Visul călător te poartă.
Pe aripa lui maiastră...

Gândul îți urzește mreaja
Dragostei din alte vremuri:
Tu, chip sfânt, cuprins de vraja
Nălucirii, te cutremuri...

Căci în inima-ți s-aprinde
Tainic candela iubirii:
Dorul lumii te cuprinde
În pereții mănăstirii...

Tu ți-ai pus de voie jugul
Și te-ai depărtat de lume,
Dar te mistuie, ca rugul,
Focul ne-mpăcatei hume...

Și în fiecare sară
Tu-ți reînnoiești îndemnul
Și în candela bizară
Lași să scadă untdelemnul...

Dar din hăul de-ntuneric,
Din adâncul de mistere:
Ochiul candelii feeric
Străjuiește prin unghere...

Tu îl strângi, iar el învie
Ca un mugur de lumină
Și tot sufletul ți-mbie
Licărirea lui divină...

Dar mai aprigă, mai cruntă,
Lupta-n noapte se încinge:
Inima-ți de chin se-ncruntă,
Patima-ți pe rug se frânge...

Știu, că alba-ți chilioară
Poate-ascunde-n ea o sfântă:
Dar un suflet de fecioară
Șapte demoni îl frământă...

Noptea umbrele-și întinde
Peste turnurile lucii:
Luna razele-și aprinde,
Scăpărând pe vârful Crucii.

VINEREA PATIMILOR

Cucernic sună clopotele
Sub bolta întunerică,
În murmur tainic șopotele
S-adună la biserică.

Suspină depărtările,
Rupând tăria somnului,
Prin noapte duc cărările
Spre casa sfânt-a Domnului.

De tămâierea florilor
Pe câmp e mirodenie...
Cu trandafirii zorilor
Tot satul e la denie...

Închină toți plocoanele
De sufletul părinților,
Și parcă plâng icoanele
De patimile sfinților.

Ard stelele făcliilor
În jurul Iairului:
Bătrânii cu copii lor
Ascultă viața *Mirelui*...

Se-nalță semnul Crucilor...
Și lumea-și plânge patimile
Greșalelor și muncilor...
– O, Doamne sfinte, iartă-mi-le!»...

Din buze, ca tăciunile,
Șoptind plâng Magdalinele...
Se-nalță rugăciunile
Din inimi cu suspinele...

Iar, când răspund cântările
Iertarea răstignitului,
Suspină lung oftările
De patima *Iubitului*.

Se duc la spovedanie
Și-i spun amarul, jalele...
Iar preotul ia danie,
Iertându-le greșalele.

Și ușurate Miile
Duc dragoste copiilor,
Cum duc miros tămâiele
Din florile câmpiilor.

CĂSUȚA VECHĂ

Căsuță veche de pe vale,
De ce stai tristă și cernită,
Ca o bătrână gârbovită,
Cu ochii tulburi, plini de jale,
Ce de sub streășina de gene
Se uită lăcrămând în zare...
Căsuță veche, părăsită,
Pierdută-n hău de buruiene,
Pe cine aștepți cu nerăbdare?

Te înțeleg: aștepți stăpânul,
Care ți-a fost fecior și frate
Și gospodarul cu dreptate...
Tu i-ai știut în viață chinul
Și zbuciumele deznădejzii,
De tine n-a avut el taine,
Căci ți le-a-mpărtășit pe toate:
Voi ați purtat aceleași haine,
Aceleași sarcine și dăjdii!...

În dimineți de primăvară,
Tu îl treziai din somn cu zorii,
La plug să-njuge boișorii
Și să pornească spre ogoară,
Iar sara l-așteptai la poartă,
Când va sosi el de pe luncă
Odată cu semănătorii:
Flămând și istovit de muncă,
Cu tine cina s-o împartă...

Dar într-o zi, pe neașteptate,
Pe capul tău căzu năpaste:
Stăpânul tău s-a dus la oaste,
Rămas-ai tu-n singurătate!...
S-a dus să lupte cu păgânii...
Soseau din crunta bătălie
Vești când mai bune,
când mai proaste,
Azi timpul-ar fi și el să-ți vie,
Căci s-au întors de mult vecinii...

Sosi-va primăvara iară
Și toți vecinii tăi cu zorii
Vor înjuga la plug Bujorii
Să tragă brazdă pe ogoară...
Și numai plugul tău cel harnic
Cu biata sora lui – boronă,
Vor zace trist, plângând cu zorii,
Și rugini-vor sub șopronă,
Stăpânul așteptând zădarnic!...

MAMA

Pe prispa bujlei, nevăpsită,
O maică gârbovă, bătrână
Stă, încălzindu-se la soare:
Cu furca-n brâu, cu fusu-n mână,
Cu ochii tulburi, ca prin sită,
Privește lăcrămând în zare...

Așteaptă ea din zori de noapte,
Să-i vie un răvaș cu veste
De la fecioru-i dus la luptă,
De mai e viu și unde este:
Căci, vai, de doru-i nu mai poate,
Și inima-i de chin e ruptă...

Atâta mai avea la vatră
Și ea – un stâlp al bătrâneții –
Un biet fecior voinic, cuminte,
Frumos, ca zorii dimineții:
Cu braț de fier, ce sfarmă piatră,
Cu suflet vrednic, ce nu minte...

*

Orfan, rămas de suferință,
De mic copil, nămit ca slugă,
El a slujit cu cinste satul
Cu turma-n câmp, cu trișcă-n glugă...
Iar azi cu cinste și credință
Slujește Țara și-mpăratul...

El n-a avut moșie-n țarnă,
Pământu-l stăpânesc bogații,
Nici turme n-a avut pe luncă...
A fost și el, ca toți argații,
Un rob, muncind din vară-n iarnă,
Stăpân pe brațul lui de muncă...

Avea și el o biată mamă,
Ca o icoană de veghere,
Cu care îndură năcazul
Și jugul vieții cu durere...
Azi singură e biata mamă,
Iar fiu-i la război, viteazul...

*

Sub bolta zărilor cernite
Coboară, treaptă după treaptă,
În noapte soarele vieții...
Iar maica tot în prag așteaptă
Lumina zilelor trudite,
Toiagul sfânt al bătrâneții...

Așteaptă fiu-i zi și noapte
În singuratica-i cocioabă,
Ca o icoană veche, ștearsă...
Bătrâna gârbovă și slabă
Îngaimă neînțelese șoapte
Cu buza-i de tăciune, arsă...

În negre nopți de vijelie
Din viața-i, licărind vremelnice,
Un muc de candelă se stânge,
Ca-ntr-o biserică pustie...
Iar vântul la fereastră-i plânge
În glas de bocet prohodelnice...

BUNICUL

„– Floare albă de cireș,
Florinică dalbă,
Bate vântul, tu te scuturi,
Albind ca un roi de fluturi,
Peste vechiu-mi bordeeș,
Împletindu-i salbă.

Las-să-și scuture livada
Florile iubirii:
Fulgii, fluturând să-și cearnă,
Alba vieții mele iarnă,
Troienindu-mă-n zăpada
Rece-a amintirii...

Fost-am, fost și eu odată,
Flori de primăvară,
Un voinic și-aveam o zână –
Ca o floare din grădină –
Aveam un odor de fată,
Ca o căprioară...

Părea zâna mea – crăiasă,
Eu – fecior de crai:
Eram doi cu scumpa dragă
Ferițiți în lumea-ntreagă,
Și-mi părea palat bordeiul,
Și pământul rai...

Hei! E mult de atunci, nepoate,
Vreme e de-atunci!...
Era Dunărea șuviță,
Erau munții moviliță
Și lupoaicele tărcate
I-alăptau pe prunci!...

Lume nouă odrăsliră –
Ramura din ramuri:
Ca sulcina din poiene –
Feți-frumoși și Cosânzene,
Din bordeiu-mi răsăriră –
Plin un sat de neamuri.

Dar cu foc se-ncinse zarea
Și s-au dus pe rânduri
Toți la luptă cu dușmanii:
Și s-au irosit sărmanii,
Cum se scuturase floarea,
Pulbere pe vânturi...

Și-au stâns viața în suspinuri,
Gârboavele mume:
Rând-pe-rând... s-au stâns cu toții...
Și feciorii, și nepoții...
Am rămas doar eu de chinuri
Huhurez în lume...

Am rămas... povară vieții,
Trunchi uscat sub cer...
Numai tu, orfanul tatei,
Mi-ai rămas din sânul gloatei:
Mângâiere bătrâneții,
Neamului străjer!...

Să crești nalt, ca-n codru bradul,
Și voinic stejar:
Tu pământul sfânt să-l aperi,
Șoim fulgerător să scaperi
Și de-a lungul și de-a latul
Țării la hotar!...”

Și la pieptu-i blând bunicul
Își strânge vlăstarul
Tremurând în brațe slabe...
Iar din ochii stânși cad boabe,
Harul sfânt stropind orfanul
Cu mărgăritarul...

ÎN PRIBEGIE
1916-17

SUFLETE PE DRUMURI...

O, voi, chinuitoare drumuri,
Ce șerpuiți sub nimbul zării,
Pierind în ceața depărtării,
Ca-n rotogoalele de fumuri!...

Privesc la voi din culmi de dealuri,
Cum unduiți, ca negre râuri,
Prin lanuri de secări și grâuri,
Ce mișcă-n argintate valuri...

Ca semn de suferință-n cale
Se-nalță troiți la răscruce:
Căci fiecare drum își duce
Un suflet încărcat de jale...

Se duce chinuit stingherul
Drumeț strein fără de nume;
Vai, suflet, rătăcit în lume
Te va putea cuprinde cerul?

În care margină eternă
Îți vei găsi pe veci limanul,
Și unde lutul tău, sărmanul
Se va-nfrăți cu sfânta țernă?

SOARELE

Pe culmea munților virgină
Se-ncinge lupta între soare
Și noapte, nordica regină,
Cu negrele-i oștiri barbare.

Cumplita luptă se încinge
Între-ntunerice și lumină;
Dar soarele săgeata-și frânge
Și nopții steagu-nvins și-închină.

Cu brațul frânt, cu arma ruptă,
Plutind în bălțile de sânge:
Ca un stegar rănit în luptă,
Pe câmp în agonii se stânge...

Cu ochi paingeniți de moarte
Sub tremurânde-i pleoape,
Se zbate-n aiurări, departe,
Târându-și trupul către ape...

Apoi, clipind peste meleaguri,
Se prăbușește-n întuneric,
Iar noaptea negrele ei steaguri
Deasupra-i fâlfâie misteric.

VREMURI DE PRIBEGIE

Doamne, vezi cum vin din pustă
Nouri negri de lăcustă,
Cum vin norii vâlvătaie,
Fluturând ca o văpaie,
Pârjolindu-ne ogorul,
Sugrumându-ne poporul...
În cernita depărtare,
Ochii cât cuprind în zare:
Oameni, tabere și turme,
Șirul nu mai vezi să-și curme;
Cară, pline cu povară,
Bejănari – fugari din țară,
Copilași răzleți de mume
Rătăcind, se duc în lume...
Oameni înhămați la hloabe,
Babe, gârbove și slabe,
Cari parcă-s niște gheme...
Și moșnegi, albiți de vreme,
Vechi, ca niște sfinți din veacuri,

Sprijinindu-se-n toiaguri,
Își iau drumul pribegiei,
Vatra părăsind urgiei...
Iar în urmă: lanu-i drum,
Ceru-i flăcări, câmpu-i scrum,
Și cât vezi sub zări, departe,
Totul e pârjol și moarte:
Numai sate-ncenușite,
Numai visuri prăbușite,
Numai câmpuri sângerate,
Numai cruci nenumărate;
Lângă drumuri: cruci cernite,
Țării mele răstignite!...

* Modificare olografă pe exemplarul tipărit,
înlocuind cuvântul *prăpăd* (C.D.Z.).

CETĂȚUIA

Cetățuie, Cetățuie,
Cuib al păcii și-al iubirii,
Pasul meu spre tine suie,
Mânăstire de furnică,
Ce te-ai prins la sânul firii,
Ca un cuib de rândunică!

Nu ți-i teamă de furtună,
N-ai nici frică, n-ai nici grijă;
Fie ziua rea, sau bună,
Cântă clopotele serii
Ruga-n limba lor de schijă –
Imnul binecuvântării...

Cetățuie, scut de *pară*,
Tron al sufletelor noastre,
Gândul meu spre tine zboară,
Duce ruga mea fierbinte
Către zările albastre,
Către cerurile sfinte.

Cetățuie, glas de-aramă,
Sună-ți clopotele serii,
Cheamă-ți fiii, ca o mamă,
La vecernea suferinții:
Să veghem, la jertfa țării,
Pe altarul Biruinții...

Iași, 1917

LA HOTARĂ

Colo-n câmpie, la hotară,
Martirii dorm sub reci morminte
Fără de cruci! Luați aminte:
Sunt morții noștri pentru Țară!...

În fiecare dimineață,
Voi, mamelor, 'nălțați o rugă
Pentru vitejii din irugă,
Cari-au apus în zori de viață...

Aprinde-ți inimile voastre
Ca lumânările din sfeșnic
Deapururea să ardă veșnic,
Pe-altarul suferinței noastre...

O, Țara mea de vitejie!
O, Țara mea de chin și jale!
Tu ai atâtea cruci în cale
Și atâția morți în pribegie!...

POMENIREA MORȚILOR

Câmpia e-mbrăcată în strai de sărbătoare,
Sus ciocârlia cântă, solia primăverii,
E șesul plin de fluturi și cerul plin de soare:
Sunt Paștele blăjine cu hramul Învierii...
Și numai Cimitirul e hărăzit tăcerii...
Cei odihniți în pace de-a pururi își dorm somnul,
Dar azi la răposații și dreptii întru Domnul
Vin Vii să se-nchine la dragile morminte...

Sub albe cruci de piatră, cu cioburi de cuvinte,
Acolo-și dorm străbunii odihna lor eternă,
Cu patimile vieții și zbuciumul de veacuri;
Acolo își găsiră durerii alinare și chinurilor leacuri;
Din tot ce-au fost rămase un pumn de oseminte,
O hârcă-ngălbenită și-un negru strat de țernă...

Aice, la morminte, durerea-și plâng cu toții;
O lume-și plânge jalea și tânguirea vieții:
Miresele-și plâng mirii, ca zorii dimineții,
Surorile-și plâng frații și văduvele soții,
Orfanii-și plâng părinții și mamele orfanii,
Nepoții își plâng bunii, iar bunele nepoții,
Bătrânii fericirea trecutului și anii...

Cum stau bătrânii gârbovi, cu brațe-ncruciate,
Cu ochii duși departe, în lumea cu dreptate,
Par pietre solitare de veghe la morminte,
Iar mamele bătrâne, în negrele veșminte,
Cum stau așa, pierdute pe gânduri, în tăcere,
Par stane împetrite de jale și durere...

Când preotul citește al morților pomelnic,
Spre veșnica odihnă și sfânta pomenire
Și pace le imploră cuvântul lui sfielnic,
Iar corul întonează eterna prohodire:
Un vaiet de durere să zbate pe morminte
Și, ca un glas din ceruri, răspunde-un glas de clopot,
Iar capetele goale, un glas de spice-n ròpot,
Și-apleacă fruntea-n țernă, la sfintele cuvinte:

„– Preasfinte Dumnezeule, Tu Cel fără de moarte,
Pre cei morți odihnește-i în loc fără-de suspine;
Pre cei căzuți în lupte, pe largi câmpii străine,
Pre cei pierduți în mare, de țara lor departe,
Pre cei jertfiți pe-Altarul Măririi pentru Țară;
Pre cei bătuți în cuie și ferecați în lanțuri,
Pre cei căzuți de foame și sete la hotară,
Pre cei de vii cu zile înmormâtați în șanțuri,
Pre cei fără de cruce și fără de morminte,
La sânul tău alină-i*, cersucile Părinte,
Așează-i în locașul de veșnică odihnă,
Și dă-le tuturoră sălășluire-n tihnă,
Și sufletelor dă-le eternă mântuire,
Spre veșnica, veșnica lor pomenire!...”

*

* Modificare olografă pe exemplar, poetul înlocuind *Preasfinte Dumnezeule* cu *La sânul Tău alină-i* (C.D.Z.).

DE SUB JUG
1912-18

LEAGĂNUL VECIEI

Voi, sărăcăcioase sate,
Cu căsuțe albe-n vale;
Iar în case tupilate:
Suflete de chin și jale...

Mai ieri: rai ni era satul;
Voi: stăpâni* pe răzeșie;
Astăzi: slugi la Împăratul
Și argați pe-a lui moșie!...

Măi, române, vai de țară!
Ieri: arcaș viteaz în lupte:
Astăzi: la streini, la scară,
Cerșetor în haine rupte?...

* Modificare olografă a poetului: *stăpâni* în loc de *străjeri* (C.D.Z.).

Veneticului ce-i pasă
De umila ta făptură,
Când te-ndoi sub jug și coasă
Și nu ai de-o-mbucătură?...

Grele timpuri, crudă soartă,
Să fii rob fără-de cuvinte...
Dar ca mâini ne-o bate-n poartă
Ceasul dezrobirii sfinte!...

*

Va veni cu vremea iară,
Voi, făuritori ai pâinii,
Peste plaiuri, peste țară,
Să fiți pururea stăpânii!...

De-or veni dușmani din puste,
Din deșerturi, de departe,
Nouri negri de locuste:
Nistru-n valul lui să-i poarte!

Voi plugari, copii ai gliei,
Apărând a Țării vatră:
Sub urgia vijeliei
Stați ca munții cei de piatră!...

Căci câmpiile albastre,
Unde-i azi stăpân streinul,
Toate au fost odat-a' noastre
Și Soroca și Hotinul...

Vechi cetăți, ce poartă urme
De străbuna vitejie,
Și păstori cu mii de turme,
Pășunând pe-a lor moșie!...

Când în codru, pe cărare,
Umblau cetele voinice:
Vânători de căprioare
Și de fiare venetice!...

*

Ce mai lume-a fost-nainte,
Ce mai viață-a fost pe vremuri:
Când ți-aduci de toate aminte
De durere te cutremuri!

Azi privesc, de la răstimpuri,
Hăt!, la marginea răscrucii:
Unde-s falnicile timpuri?
Unde-s codrii și haiducii?!...

*

Voi, sărăcăcioase sate,
Cu căsuțe albe-n vale;
Iar în case tupilate:
Suflete de chin și jale...

Voi, colibelor de trestii,
Lângă vatra c-un cărbune:
Ați păstrat graiul povestii
Și povețele străbune...

Voi sunteți nădejdea țării,
Viitoru-n zări albastre:
Cuib al jertfei și-al durerii,
Leagănul veciei noastre!

Mai 1912.

LA VADUL DE LA NISTRU

Privește-n nesfârșit: e stepa ocean,
Movilele din zări par insule pe mare...
N-auzi în depărtări un chiot, o chemare,
Iar drumu-i fără-de spor și nu zărești un han...

În sboru-i către munți s-avântă un vultan...
Dar cine-a speriat vulturul la hotare?
Ce nori se văd pe cer? Ce vuiet crește-n zare?
Sunt hoarde de barbari trimise de Sultan?...

Hei, pârçălabi, pe cai, porniți în trap buistru!
Și voi, scumpi Soroceni, arcași ai lui Ștefan,
Voi stăvilari din vremi puhoiului sinistru!...

Să ploaie cu săgeți, iar greul buzdugan
Să dârdâie, izbind în tigve de dușman...
Din turci să dregem pod în vadul de la Nistru!

CETATEA ALBĂ

Măreț și-nalță fruntea de turn Cetatea Albă,
Pereții ca zăpada cu negrele zăbrele:
De când s-a dus Stăpânul s-au tras zăvoare grele,
La porți și pe cărare crescut-au spini și nalbă.

Iar tânăra domniță, o porumbiță dalbă,
În haine mohorâte, suspină-n colivie:
Așteaptă voievodul din bătălii să vie,
Și-i cad mărgăritare din ochi pe scumpa-i salbă...

În nopți târzii de veghe, încătușindu-și dorul,
Din zori în zori domnița în taină visu-și toarce,
Și în năframa-i albă ea lacrimi multe-și stoarce,
Văzând că nu mai vine din luptă domnitorul...

Domnița mea, nu plânge, căci mâine se va-ntoarce
Cu oastea lui vitează în țară voievodul:
Și-l va primi cu chiot și cântece norodul,
Și n-a-ncăpea-n Cetate, dobânda să-și descarce...

Cutezător rădică-ți spre soare fruntea dalbă!
Iar mâini, când va apune în uruit sinistru
O lume de sclăvie, drept stăvilă la Nistru,
Te vei-nălța din vremuri, o, tu *Cetate Albă!*...

1912

DOINA ÎNSTRĂINĂRII

Din culme fluierul adie
Duios o doină în tăcere,
Vărsând pe câmp melancolie
Și-n suflet revărsând durere.

Ascult-o de peste hotare,
Cum plânge doina și suspină,
Cum sună ea a deșteptare,
Din noaptea fără de lumină!

În seri de primăveri albastre
Ascultă-i bocetul durerii:
E glasul deznădejdiei noastre,
De peste brazda-nstrăinării...

O, doină, rugă-nălțătoare,
Cât vei cânta tu și vei plânge:
Cu tine Neamul meu sub soare,
În veci de veci nu se va stânge!

Iulie 1912, Chișinău

CÂNTECE PĂSTOREȘTI

CÂNTEC PĂSTORESC

Bate rece vânt de toamnă
Și furtuna bate rece,
Neguroasă vremea trece,
Zi cu zi-n răboj înseamnă...

Bate vântul peste brazi,
Peste brazii de pe creste:
Ce-a fost ieri azi nu mai este,
Mâne nu va fi ca azi...

Prinde ploaia-n nori fiarbă
Și furtuna-ndoaie pomul;
Iar sub ani se-ndoaie omul,
Ca sub vânt un fir de iarbă.

Bate viscolul în noapte
Și ca viforul trec anii,
Iar sub vifor stau ciobanii –
Munții în cojoc de lapte...

Ziua-n câmp păstori de turme
Pe sub codru, pe sub poale:
Cântă doina lor de jale,
Dorul inimii să-și curme...

Noaptea, povestind la vatră,
Mândra neamului scriptură,
Minunata lor făptură
Pare că-i cioplită-n piatră...

Bate vântul, plouă, ninge
Peste pletele cărunte,
Munții stau, voind să-nfrunte
Vremea... Moartea nu-i atinge...

Înfruntând furtuni și vifor,
Supraviețuind cât hăul,
Vor sta pururi, cât Ceahlăul,
Badea Gheorghe, moș Nichifor!

BRUMARUL

Brumarule,
Hoinarule,
Cu oi țigăi de nori,
Din plaiuri te cobori:
 Cu oile,
Doinind de jale;
 Cu ploile,
Vuind pe vale;
Cu turmele,
Din bici pocnind;
Cu brumele,
Tot veștejind;

Cu căprele
 Dalbe,
Omăturile
 Albe...
Cu iezi
Zburdalnici,
Cu fulgi
Șăgalnici...

 Brumarule,
 Doinarule,
Din plaiuri te cobori
Cu oi țigăi de nori:
 Cu cârdurile,
În viers de fluier;
 Cu vânturile,
Doinind în șuier...
 Sărmanule,
 Ciobanule,
Tu cât trăiești,
Doinești:

Și zi și noapte
 Suspină
 Fluierul;
Iar vântu-n șoapte
 Ți-ngână
 Șuierul...
Doinește buciumul,
 Suspină văile
Și-ți plânge zbuciumul
 Pe toate căile!...

IARNA

Peste dealuri, peste țarnă,
De la munți spre văi
Și-a pornit bătrâna iarnă
Oile țigăi...

Baba sprintenă și dalbă,
Cu plete cărunte,
În cojoc de neauă albă,
Vine de la munte...

Când îi flutură cojocul
Mițele din nori,
Își încep zburdalnic jocul
Mieii albi priori...*

* Înlocuire olografă a versului tipărit: *Albele miori* (C.D.Z.).

Crivățul, chemând în șuier,
Paznicii dulăi,
Vine, îmbiind din fluier,
Turmele țigăi...

Iar moș Vifor, baci din urmă,
Chiuind sălbatic,
Din munți mână alba-i turmă
La șes, la iernatic...

LA ȚARĂ

LA ȚARĂ

Noaptea umedu-i burnùs
Negru, de mătasă,
Pe la poale cu hurmùs,
Dimineața-și lasă.

Stelele pe cer se stâng,
Picurând în zare:
Ochi albaștri, care plâng,
Cu mărgăritare...

Zori de ziuă, cum s-aprind
Se stârnesc bătrânii
Și oftează, scârțâind,
Cumpăna fântânii.

Vântu-mbie pe cărări,
Tupiluș, ca furii,
Și suspină-n depărtări
Freamătul pădurii.

Coasa șuieră pe deal,
Moara toacă-n vale;
Soarele de după deal
Sue-ncet pe cale.

Din potcoave aurii
Murgu-i bate-n zare;
Snopi de raze purpurii
Scapără sub soare!...

ÎNTR-AMURG

Târziu truditul soare, din zări îndepărtate,
Pe-mbujorata-i punte, coboară spre amurg,
Dând pinteni de jăratric la obositu-i murg;
Iar umbrele de nouri ca ape revărsate,

Peste câmpii și lanuri în râuri negre curg...
În sfeșnice de aur s-aprind, făclii curate
Ce strecură lumină pe văile-nnoptate...
Trudiți și muncitorii înspre cămin se scurg...

Pornesc de pe câmpie și turmele spre stână...
Pe gânduri dus ciobanul stă-n cârjă rezemat,
Sub poala unui codru; iar fluieru-i îngână

O doină legănată... și-atât de jalnic plânge,
Că frunza-n codru verde suspină-ndurerat,
Și din amurg cad lacrimi – mărgăritari
de sânge...

SUB VRAJA LUNII

Munții la hotare tainic stau de pază,
Sentinele treze cetelor de neferi,
Noaptea își încinge brâul de topază
Și la gât își pune salba de luceferi.

Ropot de copite înfioară dealul:
Făt Frumos prin codru vine, z mău în goană,
Căci l-așteaptă tainic să-i adape calul,
La fântâna zâniei mândra Cosânzeană...

Luna își ridică ciutura de aur
Și-o apleacă-n nouri, de pe-un vârf de stâncă,
Spre a prinde-n cup-al stelelor tezaur
Din fântâna nopții neagră și adâncă...

Iar apoi din naltul cumpenei albastre
Ciutura de stele și luceferi plină
Varsă peste golul creștelor sihastre
În cascada lunii: aur de lumină.

Făt Frumos cuprinde zâna-n brațe sprinten,
Căci e noaptea scurtă, doru-i făr-de sațiu:
Să înalță-n scară, murgului dă pinten
Și se pierde-n zare, scăpărând în spațiu...

ÎN ZORI

S-aprind ca trandafirul zorii,
Și noaptea haina neagră-și zvârle;
Prin ierburi izbucnesc șopârle
Și-n cer prind să-nflorească norii.

Iar apele, șoptind în gârle,
Asurdă scârțâitul morii...
Stârniți din somnul lor, păstorii
Pornesc cu oile din târle...

De sub pădure, de la stână,
Răsună dulce-un viers de fluier –
O doină tânguios îngână...

O, cine inima își frânge,
Ce suflet chinuit se plânge
Și vântul plânsu-i poartă-n șuier?

PE VALEA PRUTULUI

Amurgul, liliac de noapte,
Pe aripi negre de mătăasă,
Molatec fâlfâind se lasă
Peste câmpii și lanuri coapte.

Pe cărărușa ce se pierde
Sub zări, cosași se-ntorc din luncă,
Ducând, în corpul frânt de muncă,
Miros de flori și iarbă verde.

Nevestele pun foc în vetre,
Copiii legănând în poale,
Și fumu-albastru-n rotocoale
Se-nalță din cămin de pietre.

În vale Prutul, pe sub maluri,
Aleargă, gâfâind sub plute,
Cu umbrele lor negre, mute,
Oftând din când în când în valuri;

Iar codru-nvăluit în nouri,
Cu fruntea-n zări, îngândurată,
Sub poala nopții înstelată:
Pare-un păstor de negri bouri.

Luceafărul pe-a zării treaptă
Se urcă-n noaptea vrăjitoare:
O, turm-a stelelor mioare,
Sculați, Păstorul vă așteaptă!

SEKERIȘ DE AUR

Se-ndoaie grânele pe dealuri
Sub spicele de aur, coapte,
Iar vântul, ca pe-un râu de lapte,
Încreață lanurile-n valuri.

În vale murmură în șoapte
Pârâul, șărpuind sub maluri,
Iar negura, cu-albastre șaluri,
Îmbròbode pământu-n noapte...

Din câmp se scurg secerătorii...
O, voi, ce vă treziți cu zorii,
Să adunați în clăi tezaur,

Când veți porni să-ncingeți hora,
Pe lanul vostru-al tuturoră,
Voi oși la seceriș de aur?...

NOAPTE DE VARĂ

Sara astru lângă astru
Crește pulbere de stele:
Cerul e un lan albastru,
Lan de grâu cu viorele,
Grâu cu spicele de aur...
Luna – secere de foc –
Scăpărând de pe-un coclaur,
Tot zorește: nu se coc
Holdele șerpuitoare,
Lanurile roditoare,
Să se prind-a' lunii seceri
Cu luceferii la-ntreceri,
Scânteind în zori la muncă,
Peste deal și peste luncă...

Noaptea-și plimbă tainic dorul
Și tristețea pe cărare,
În plin lan, Sămănătorul
Negrelor mărgăritoare:

Un preot, monah sihastru,
Un moșneag, bătrân ca vremea,
Pe frunte cu diadema,
Lucitoare ca un astru,
Cu pletele de zăpadă
Și cu barba pân' la brâu,
Pe cerescu-i drum albastru,
Drumul robilor, de-argint,
El se plimbă, ca să-și vadă,
Dacă-i copt lanul de grâu,
Lanul Lui de mărgărint...

Și privind câmpia coaptă,
Ridicându-și mâna dreaptă,
Binecuvântează harul
Lanurilor fermecate...
Apoi își privește Carul:
Roțile de-s ferecate,
De e bine dres proșapul,
C-o să-njuge patru tauri,
Ca să-și poată duce Omul
De pe lan atâta aur!...

Mai privește apoi în zare
Lungul drumului cel mare,
Lungul șleahului, ce duce
De la câmp la arii lucii,
Și dă robilor de grijă:
Aria să-i fie schijă;
Drumul Robilor, ce duce
Către arii, la răscruce,
Să-l presare cu argint,
Cu năsip de mărgărint,
Să scânteie șini de-oțele,
Pulberea de mii de stele!...

Și mai dă la slugi povață:
Pân-în zori de dimineață,
Holdele fiindu-i coapte,
Să le-adune peste noapte,
Să le strângă-n clăi pe lună,
De pe deal și văgăună:
Ca să steie clăile,
Strălucind ca stelele...

Iar în zori,
La cântători,
Să scârție carele
Pe toate ogoarele,
Ținând drumul către arii,
Către netede fățarii:
La aria Domnului,
La sălașul omului,
La trierul grânelor,
La-mblătitul pânelor...

Grâul să se treiere,
Să-l vânture grierii,
Pe când găinușele,
Aurindu-și gușele,
Să culeagă pânele,
Alegând neghinele;
Iar cocoșul, guraliul,
Fir cu fir s-aleagă grâul...

Peste noaptea fermecată,
Toate au fost la Domnul gata:
Grâul cu săcărilor,
Scăpărând ca stelele,
Luminând ca zărilor,
Au umplut cămărilor...

Aurul – comorile,
Revărsând ca zorile,
Strălucind ca soarele,
A umplut hambarele!...

Iar în zorii dimineții,
Slugile de pe irugă
Își înalță calda rugă
Către Soarele Vieții,
Către Pronia Divină,
Binecuvântând Aurora,
Ce-și revarsă, ca din prora
Lumii, aur de Lumină,
Spre belșugul tuturor!...

FĂURITORII

I

Plăvanii trudnic suflă, greu opintind la carul
Topit în snopi de aur, ce se descarcă-n arii;
Iar muncitorii harnici foiesc ca furnicarul,
Albind în car, pe stoguri, pe netede fățarii.

În scânteieri de raze, sub arșița dogoarii,
Pe cap cu foi de brustur, ca-ncununați cu laur,
Par ziditori de temple fantastice plugarii,
Care clădesc biserici din cărămizi de aur...

O, voi, zidari destoinici, trăiți din truda mâinii,
Albine ale vieții, făuritori ai pâinii,
Vechi ziditori de temple și-altare pentru zei.

Când va sosi sorocul să fiți și voi stăpânii
Acestei lumi robite de lași și farisei?
Au nu și-au uitat robii bătrânii Dumnezeii?...

NOAPTE DE IULIE

În fâlfâiri de-âripi, ca de păun măiastru,
Amurgul se pogoară peste câmpii și sate,
Iar umbrele de stoguri, pe ceruri profilate,
Par turnuri de biserici sub coperiș albastru.

Pe cer, în catedrala cu bolțile-nstelate,
Ard candelile de aur în licăriri de astru,
Și-n marmura cerească, sculptați ca-n alabastru,
Se proiectează munții, ogive dantelate.

Peste pământ se lasă răcoritoarea noapte,
Iar zările se-mbracă în mantii de crepuscul...
Izvoru-i numai cântec, iar codru-i numai șoapte...

Adoarme om și floare și fluturul-minuscul...
Din câmp mi-aduce vântul miros de fructe coapte
Și-mi toarnă oțelire în fiecare muscul...

LITANII DE TOAMNĂ

CULESUL VIILOR

Toamna-n coșuri aurii,
Împletite din lumină,
Strânge strugurii din vii,
Printre frunze de rugină:
Rumenii ciorchini de poamă
Și-au întins de pe haragi
Boabe profirii de fragi,
Ca să-și umple coșul toamna.

Struguri negri-rubinii
 Se îndoiaie peste gard
 Și cum ard
Printre frunze arămii,
Pe haragi aprinșii struguri
Parcă-s inimi de fecioară,
Inimi cari ard pe ruguri,
Pâlpâind cu stropi de pară
 Pe-un jertfelnic...

Lângă vatra de jărat,ic,
Pe jertfelnicul din cramă,
Ce zorește fluturatic,
Stau păgânii preoți, care
Storc din strugurii de poamă,
Ca din inimi de fecioare,
Storc din boabe de rubin:
Roșul sânge, negru vin,
Care-l toarnă-n butii pline,
Pentru slujbile divine...

Iar apoi, turnat în vase,
Vinul tămâios de poamă,
Va sta cetluit în cramă
Pentru sărbători frumoase...
Și din vechi mai vechi cu anii,
La cucernice litanii,
Din potirele cu vin,
Cu mărgăritari de spume,
Se va-mpărtăși o lume,
Ca din sângele divin!...

SUSPINE DE TOAMNĂ

Toamna tristă și târzie,
Împletind cununi de laur,
S-a lăsat peste câmpie,
Ca un patrafir de aur.

Iar din codru singuratic
Și din curpenii de vie,
Pică frunze de jaratic
Peste țarina pustie...

Corbii, cor cernit de clerici,
Trec în zbor, țipând a jale,
Peste negrele biserici,
Peste lanurile goale...

Iar cupola cenușie,
Ca o criptă grea, se lasă
Peste inima-mi pustie,
Peste dorul ce m-apasă...

TOAMNA LA ȚARĂ

Cad galbini... galbini foi de toamnă,
Pământul aurul și-mparte
Și zi cu zi-n răboj însamă
Belșugul roadei, ca-ntr-o carte...

Mai are doar cules de vie,
Căci holdele și-a strâns din țarnă:
O, poate crivățul să vie,
Pământu-i pregătit de iarnă!

Iar toamna-n coșuri împletite
Și-adună rodul din grădină:
Gutui și mere pârguite,
Cu miros dulce de sulcină...

Din ruginiile podgorii,
În coșuri cu ciorchini de poamă,
Vin legănat culegătorii,
Cotind cărarea către cramă...

Sub frunze strugurii de sânge
Mocnesc, ca rugurii sub vreascuri,
Dar rând pe rând vieru-i strânge
În brațe trudnice de teascuri...

Și de sub teasc, ca dintr-o rană,
Din tăietura unei vine:
Se scurge sângele pe vrană
Și... vinu-l fierbe-n butii pline...

În jur cinstesc români de treabă
Și-nchină-n rând precum se cade:
Un moș pletos c-un ciot de babă
Se prind la horă printre cade...

Dușmanii uită uri și pizme,
Ciocnesc! Spumează-n cane vinul
Și vai de talpa bieteii cizme,
Când s-o-ntărta la joc creștinul!...

Un socru, închinând c-o soacră,
Bat palma să-și mărite fina:
Vezi strugurul de poamă acră
Ce poate face, bată-l vina!

Zac moarte, ca pe năselie,
Ciocane, coase, plug și seceri:
E toamnă-n țară... veselie
Și chef și chiot și petreceri!...

ZĂDARNIC

E toamnă... cerul plânge-afară,
Iar tu stai tristă la fereastră,
Tânjind, ca florile din glastră,
La amintiri de primăvară...

Sub zări trec nouri de cenușe,
Iar pe câmpiile cernite
Porumbii par cucori rănite,
Ce bat din aripi de pănușe.

Privind în zbor o frunză moartă,
Stai gânditoare la fereastră,
În chilioara ta sihastră...
Doar vântu-ți scârție la poartă...

Un dor în taină gându-ți toarce
Și-ți deapănă de aur firul...
Vezi! Codru-mbracă patrafirul:
Ce-a fost în veci nu se va-ntoarce!...

AGONIE DE TOAMNĂ

Amurgul picură topaze,
Iar soarele de toamnă, trist,
Sub nimbul auriu de raze,
Plecându-și capul, ca un Crist,
În zare răstignit se stânge,
Mijind din galbene pleoape
Și trupul lui plăpând se frânge
Și lasă umbră peste ape...

Iar carnea lui, bătută-n cuie,
Pe cer prelung agonizează...
O stea încet calvaru-i suie,
Peste întinderea de ape
Și din abisuri luminează...

În chinuri soarele se stânge,
Iar norii fruntea-i încunună:
Din fruntea-i pală mușcă spinii
Și boabe purpurii de sânge
Îi ard pe rană, ca rubinii...

Dar sulițele de lumină,
De raze – spinii din cunună –
Despic-al norilor lințoliu...
Iar toamna-nveșmântată-n doliu,
În păr cu frunze de rugină,
Sub cruce-ngenunchiată-n țernă,
Ca Magdalena trist suspină,
Plângându-și dragostea eternă...

TOAMNA ÎN PARC

În toamnă, când cerul își plânge
Mâhnirea, stropind chiparoșii,
Prin parcul cu-aleile triste,
Ca umbrele trec ofticoșii
Flegmatici, tușind în batiste,
Și scuipă petale de sânge,
Ca purpurul frunzelor roșii...

În toamna cu parcuri deșarte,
Pe-alei presărate cu gravii,
Își scutură frunzele moarte
Copacii, tușind ca bolnavii...
Bolnavii, privind chiparoșii,
Ce-și scutură frunzele moarte,
Își numără zilele roșii...

În toamnă... de mult... pe-nserate,
Pe tainica vieții alee,
Cu frunze de timp presărate,
Trecea suspinând o femeie
În doliu – o jalnică doamnă,
Vrăjită de glasul-amintirii,
Plângând, în amurgul de toamnă,
Pustiul din parcul iubirii...

TĂCIUNII

Mijesc tăciunii de jărat
În gura sobii ogolită,
Iar eu, cu gându-mi singuratic,
Veghez la vatra potolită.

Ascult cum plânge vântu-n noapte,
Înăbușind în piept suspinul:
Și parc-aud, în mii de șoapte,
Urzindu-mi tainele destinul...

Se stâng cărbunii – stropi de sânge –
În licăriri de flori albastre...
Așa într-un târziu s-or stânge
Tăciunii inimilor noastre...

Tăcerea rece trist pe buze
Pecetlui-va sărutarea,
Iar golul nopților, de spuze,
Și-a-ntinde peste noi *Uitarea*...

ROMANȚA TOAMNEI

Glasul codrului trist melancolic mă cheamă,
Ca un jalnic regret, glas de clopot divin,
Și mă-mbie duios, ca un cântec de mamă,
Cânt de leagăn, cântat tânguios, cu suspin.

– Vin-o, vino-napoi, o, stăpână și doamnă,
Să te strâng lângă piept, să te simt, să te-ascult,
Și cum plânge în nopți singuratica toamnă,
S-ascultăm plânsul ei, ca un dor de demult...

Să privim din pridvor, fulguind, cum s-așterne,
Giulgiul alb peste văi, peste zări, peste noi,
S-ascultăm monoton cântul vremii eterne,
Plânsul toamnei pustiu, prohodind în zăvoi...

Ne-om privi ochi în ochi, ceas cu ceas petrecând,
Și cu toamna, cu hohot vom plânge:
Căci, ca mâini, cine știe și unde și când,
Amândoi – doi streini – ne vom stânge...

CODRUL ÎN TOAMNĂ

Vezi toamna cum toarce din galbenu-i caier
Șuvițe de aur, le deapănă-n aer
Și țese podoabe din fir și argint:
Pământului giulgiu și zării veșmint...

Se scutură frunzele toamnei, se scutură,
Sub ceruri, ca roiuri de suflete, flutură
Și cad sângerate, pe drum singuratic,
Și mor, ca tăciunii sub flori de jăratic...

În codrul – monah în bogate odejdii –
Le cântă la morți prohodirea eternă
Și greu, răpăind în coșciugul nădejzii,
Cad lacrimi de ploaie ca bulgări de țernă...

Departe suspină un glas de fecioară...
Cad frunzele moarte, ca picuri de ceară,
Pe galbena filă din Cartea Făpturii,
Iar Codrul citește cuvântul Scripturii:

«Nu-i plângeți zădarnic, să-și tulbure somnul
Pe cei adormiți întru pace cu Domnul:
Căci nu știu ei jale și nu știu ce-i chinul,
Zădarnic, zădarnic vă este suspinul!...»

Și cețile-albastre din crâng, de sub dèlniți,
Ca fum de tămâi, revărsat din cădelniți,
Spre cerul cel umed se urcă domoale,
Se deapănă-n nouri, cu largi rotogoale.

S-aud azi oftări și suspine și plângeri:
Plâng robi pe pământ, iar în ceruri
plâng îngeri;
Căci viața-i-calvar, zvârcolire de țernă,
Iar moartea-i uitare și pace eternă...

Ca frunza și omul și fluturul moare,
Și găză și floare și raza de soare:
Și tot ce-i vremelnic se stânce cu firea;
Iar codrul-monah le citește psaltirea...

«Nu-i plângeți zădarnic, să-și tulbure somnul
Pe cei adormiți întru pace cu Domnul:
Căci nu știu ei jale și nu știu ce-i chinul,
Zădarnic, zădarnic vă este suspinul!...»

CUPRINS

<i>Însemnare asupra ediției</i>	5
<i>Prefață</i>	9
<i>Un poet basarabean</i>	12
Ziditorului	17

ÎN STEPĂ

Flori din stepă	25
În Bugeag	28
O, stepa mea!	30
Noaptea în stepă.....	31
Păstorii	33
Noaptea în Bugeag.....	34

Prisaca nopții.....	37
Aș vrea să fiu o stană.....	39

SUB VRAJA TRECUTULUI

Sub vraja trecutului	43
Ispita stelelor.....	45
Rândunica.....	46
Pe calea porumbeilor	48

ICOANE VECHI

La mânăstire.....	53
Vinerea Patimilor	60
Căsuța veche	63
Mama	66
Bunicul.....	69

ÎN PRIBEGIE, 1916-17

Suflete pe drumuri.....	75
Soarele	77
Vremuri de pribegie	79
Cetățuia	81
La hotară	83
Pomenirea morților	84

DE SUB JUG, 1912-18

Leagănul veciei	89
La vadul de la Nistru	94
Cetatea Albă	95
Doina înstrăinării	97

CÂNTECE PĂSTOREȘTI

Cântec păstoresc	101
Brumarul	103
Iarna	106

LA ȚARĂ

La țară.....	111
Într-amurg	113
Sub vraja lunii	114
În zori.....	116
Pe valea Prutului	117
Seceriș de aur	119
Noapte de vară.....	120
Făuritorii.....	125
Noapte de iulie	126

LITANII DE TOAMNĂ

Culesul viilor	129
Suspine de toamnă	131
Toamna la țară.....	132
Zădarnic	135
Agonie de toamnă	136
Toamna în parc	138
Tăciunii.....	140
Romanța toamnei.....	141
Codrul în toamnă	142

Acest volum a apărut cu sprijinul
financiar al

CONSILIULUI JUDEȚEAN VASLUI

și al doamnei **ELENA MONU**

în cadrul Proiectului

Valorificarea tradiției culturale bârlădene

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L.
Bârlad, str. C. Hamangiu nr. 15

<https://biblioteca-digitala.ro>